

عنوان مقاله:

تحلیل استعاره ترسایچه در غزل-داستان های عطار؛ از منظر شعرشناسی شناختی

محل انتشار:

نهمین همایش ملی پژوهش های زبان و ادبیات فارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

فرزانه غلامرضایی - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت مدرس

سعید بزرگ بیگدلی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

در این مقاله کارکردهای استعاره ترسایچه با استفاده از نظریه شناختی استعاره و با محور قرار دادن انگاره معشوق، ترسایچه است بیان میشود. بررسی استعاره ترسایچه در غزل- داستان های عطار نشان میدهد که در نظر عطار، معشوق به هیچ وجه دست یافتنی نیست و شرط رسیدن به او تنها دست شستن از خویشتن خویش و گذشتن از همه دستاوردهای راه سلوک و گذر از گذرگاه خوشنامی است. این انگاره و انگاره های مرتبط با آن، نوع ویژه ای از غزل عرفانی را خلق کرده که از انسجام درون متنی برخوردار است و بدون استفاده از اصطلاحات عرفانی، بلندترین مفاهیم عرفانی را تصویر میکند. استفاده از روش شناختی در بررسی این استعاره، جهان متن غزل-داستانهای عطار و بسیاری از واقعه های عرفانی که در این قالب بیان شده، بر مخاطب آشکار و امکان دسترسی مخاطب به معنی را فراهم میکند.

کلمات کلیدی:

ترسایچه، عطار، استعاره مفهومی، غزل، شعرشناسی شناختی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/829297>

